

тията на Дунава, гдето билъ радушно приетъ отъ българския владѣтель. Съ помощта на Тервеля Юстиниянъ отново се укрепилъ въ Цариградъ, наградилъ съюзника си съ великолепни дарове и му далъ за отличие титлата цезарь (705). Скоро следъ това неблагоприятниятъ Юстиниянъ II нарушилъ съюза и мира и обявилъ война на българитѣ, ала билъ разбитъ отъ тѣхъ при Анхиало на морския брѣгъ (707).

При следнитѣ трима императори, които въ продължение на шестъ години стѣпвали по редъ на престола, за да бждатъ отново скоро сваляни, византийцитѣ ту воювали, ту живѣли въ миръ съ Тервеля, докато около 714 год. не се сключилъ новъ договоръ, който осигурявалъ взаимнитѣ търговски сношения. А когато на 717 год. арабитѣ обсадили Цариградъ, българитѣ, като нападнали на обсадителитѣ, помогнали на гърцитѣ и съ това спасили обложения градъ. На 719 год. Тервель пакъ искалъ да натрапи на византийцитѣ изгонения императоръ, ала плановетѣ му били разрушени отъ енергичния Лъвъ Исаврийски, родоначалникъ на нова династия.

Подиръ двамата князе², за които не знаемъ нищо важно, се явява *Кормисошъ* (*Κορμισσος*, 753—760³), който грабналъ престола следъ падането на стария княжески домъ *Дуло*; той произхождалъ отъ фамилията *Укилъ*. Като последица отъ новата узурпация се явили страшни междоусобици, които довеждали младата българска държава до края на гибелта.

Малко време преди това въ Цариградъ се възцарилъ иконоборецътъ *Константинъ V*, нареченъ *Копронимъ* отъ монаситѣ, преследвани отъ него, енергиченъ господаръ, който презъ цѣлия си животъ вилнѣлъ противъ иконитѣ и монаситѣ; съ българитѣ той се борилъ упорито; предприемалъ осемъ похода, не се задоволявалъ само да ослаби съседа си, ами искалъ да го покори напълно. За да достигне тая цель, той преди всичко основалъ нови крепости въ опустошена Тракия, като настанилъ въ тѣхъ после сирийски и арменски колонисти. Съ това той далъ на Кормисоша поводъ за война; последниятъ нападналъ на римскитѣ владения и ги разграбилъ до Цариградъ. Константинъ излѣзълъ противъ него съ голѣма войска и флота, разбилъ го при малката крепостъ Маркели, за която напомня името на балканския проходъ Маракъ-боазъ, между Карнобатъ и Котелъ, и го принудилъ да се примири (755). Три години по-късно унизенитѣ българи въ съюзъ съ славянскитѣ племена напусто се опитвали да превзематъ Солунъ; следъ това императорътъ ограбилъ областта на независимитѣ македонски славяни (*τὰς κατὰ Μακεδονίαν Σχλαβίας*) и една часть отъ тѣхъ покорилъ. Но когато той отивалъ повторно противъ българитѣ, тѣ му нанесли страшно поражение въ клисуритѣ на Берегава (759).

За щастие, последицитѣ отъ тоя силенъ ударъ не се показали скоро. У българитѣ възникнали голѣми безредици (760), за причината и характера на които ние нѣмаме точни сведения. Кормисошъ изчезналъ отъ сцената. Голѣмъ брой славяни (наброяватъ ги до 208,000 души) напуснали тогава България, отплували по Черно море за Азия, дето се и заселили съ съгласието на императора при рѣка Артанъ въ древна Витиния.

Българитѣ изтрѣбили всички членове на царстващата фамилия Дуло и провъзгласили за князь гордия и смѣлъ момъкъ на име *Телецъ* (*Τελέτης*, 760—763) отъ фамилията *Уганиъ*. Телецъ събралъ войска отъ славяни и българи, проникналъ въ византийскитѣ провинции и въ една разпалена битка билъ разбитъ напълно отъ императора. Константинъ се завърналъ съ триумфъ въ Цариградъ, а военнопленницитѣ били жестоко избити отъ гражданитѣ предъ Златнитѣ врата. Следъ тая битка злочестиятъ Телецъ съ цѣлата си дворянска партия загиналъ подъ оржжието на раздразненитѣ си съотечественици⁴.